

TROMMELVLIES 57:

La-de-da

Ik moet het gemist hebben, het bericht in de kranten en op de *OOR*-site over zijn overlijden, dat kan niet anders. Hij was de man wiens muziek mij door een overspannen periode heen hielp. 1987.

Toen ik destijds voor de eerste keer besloot om een aantal jazzplaten te gaan kopen, waren dat het album dat zijn naam draagt en *Scenes In The City* van Branford Marsalis. Het moest toen nog louter saxofoon zijn, vond ik. Ik had nog geen weet van de schoonheid van bijvoorbeeld Brubeck en Miles, die ontdekte ik pas veel later. Tot dan wist ik feitelijk van toeten noch blazen. Zelfs Pat Metheny's *80/81* (met dat door Koot en Bie geadopteerde beginthemaatje) schafte ik aan vanwege de aanwezigheid van de tenor van Mike.

Michael Brecker, want daar heb ik het dus over, staat voor mij synoniem aan pennen in het holst van de nacht. Dat is namelijk wat ik, gevoed door mijn toentertijdse geestelijke doorgedraaidheid, begon te doen. Zware sigaren en dito jazz. Toen is de schrijver in mij begonnen.

Maar wat me doorgaans niet overkomt, gebeurde vorige week zaterdagmorgen wel: ik sloeg de vers bezorgde *OOR* open, bladerde er alvast wat doorheen en zag het berichtje staan. Bam. Het sloeg me behoorlijk uit het veld. En ik liep niet slechts een paar dagen achter hoor, nee: hij was nota bene al sinds 13 januari dood!

Eén van mijn eerste singles (vinyl dus, hè) was het pompend funkende *East River* (met z'n allen heel hard de titel roepen, gevolgd door 'La-de-da!') van The Brecker Brothers, de band rondom hem en zijn trompetterende broer Randy. Die trad overigens juni vorig jaar nog op tijdens een jazzfestival in Enschede waar ook mijn dochter Gonneke (die met die stem) spetterde met haar bigband (zie Trommelvlies 37).

Onder invloed van Michael wilde ik een saxofoon kopen en erop leren spelen. Maar ja: geen talent. Ik heb inmiddels wel al jaren een gitaar, een surf-groene Telecaster. En hoewel ik er heel mooi mee kan lopen (zo mooi loopt werkelijk niemand anders met een gitaar): spelen ho maar. Die paar akkoorden van *Nothing else matters* die mijn jongste zoon me ooit leerde, ben ik allang weer vergeten.

Ik keek trouwens vorige week op de BBC naar een concert van Bryan Ferry. Vanaf het moment echter dat ik zijn piepjonge gitarist rechts op het podium hoorde en zag, vergat ik Ferry volkomen en heb ik de hele verdere uitzending alleen nog maar naar deze excellerende snarenvirtuoos zitten kijken... Wat een apert talent! Van amper twintig!

Oliver Thompson – hou die gozer maar in de gaten.

Brecker speelt zijn ouwe *The cost of living* met die onontkoombaar ballenknijpende kippenvellensax-apotheose en ik voel dat er een nat streepje over mijn rechterwang loopt. Ik geloof dat ik zowaar een beetje zit te huilen.

'De saxofoon blaast de kaars. Uit' eindigde ik in '87 mijn allereerste verhaal. Brecker adieu. Voortaan heb ik dus een enorm blaasprobleem.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: hartverscheurend *The cost of living* van Michael Brecker (maar *Smoke gets in your eyes* van Bryan Ferry mag ook).